

Dagsavisen 8. juni 2019

Siste sang for et sykehjem

■ HANNE MAUNO
■ ESPEN LØKELAND-STAI
■ MIMSY MØLLER (FOTO)

«Bedre og bedre dag for dag
Bedre og bedre dag for dag!
Du skal more deg og smile
selv om andre syns du burde fortvile...».

Den ukentlige korøvelsen på Lambertseterhjemmet nærmer seg slutten, og sangerne synger av full hals på siste verset av den gamle «Trim for eldre»-klassikeren «Bedre og bedre dag for dag». Før den har koret varmet opp med strekk og tøy og skalaer, og sanger som «Jeg gikk en tur på stien» og «Bind deg ein blomestran». Men egentlig er det vel «Hva var vel livet uten deg?» og «La oss leve for hverandre» som er beboerkolets store glansnumre. Med dem har de opptrådt i brylluper, på konferanser og i kirker, ja, selv på Norges musikkhøgskole.

– Bra, dere! Vel sunget! Dette er jo en skikkelig festsang, sier musikkterapeut Runa Bosnes Engen entusiastisk etter at siste tone er sunget.

Musikkterapeuten kom feiende inn her i vestibyen for en time siden. Da satt allerede flere av Lambertseterhjemmets beboere, alle i alderen 80-100 år, og ventet spent på henne. Vanligvis pleier de å være to musikkterapeuter, som har akkompagnert de aldrende korsangerne med piano, gitar og trekkspill. Men nå har Jelena fra Serbia forsvunnet til en ny jobb, i likhet med flere andre ansatte. Også en i koret har flyttet, til et nytt sykehjem.

For nå er det oppbruddstid på Lambertseterhjemmet. Bygget skal rives. En etter en forsvinner de ut. Om noen måneder er de spredt for alle vinder. Men inntil videre er det «keep calm and carry on», selv om en påtakelig uro ligger rett under overflaten.

– Hyggelig å se dere alle sammen! Jeg er glad for at beboerkolet vårt holder stand. I dag skinner sola også, sa Engen da hun kom til øvelsen, og fant fram teksten til «Jeg blir så glad når solen skinner».

– Hei, Finn – vil du være med å synge? Så fint! Det er ledig til deg der! peker hun, og Finn Løchen (93) får seg et ark

**De er bekymret for oss.
Og vi er bekymret
for dem.**

Martine Sandberg,
sykepleier

og finner seg en plass. Han kommer lenge etter de andre, og det var høyst usikkert om han i det hele tatt ville komme på korøvelsen i dag. I det siste har Finn trukket seg litt unna fellesaktivitetene. Han har ikke vært helt i humør, sier det. Ikke siden 13. februar, da han plutselig fikk vite at han må flytte.

Den dagen ble det kjent på et allmøte at hele Lambertseterhjemmet må være tømt før 1. desember i år, og at alle beboere og ansatte må hver til sitt. Strengt tatt har både beboere, ansatte og pårørende visst at de må forlate hjemmet siden sommeren 2017. Da fikk de et brev der det sto at dette alders- og sykehjemmet, som drives av det private firmaet Stendi, skal legges ned. Kommunen skal bygge et nytt, moderne sykehjem her, som skal stå ferdig i 2022.

Midt oppe i denne dramatiske beskjedon var gladyheten at de alle, både beboere og ansatte, samlet skulle få flytte til det nye Lindeberghjemmet. Det skal etter planen stå ferdig i 2020.

I halvannet år slo de seg til ro med

dette. De skulle alle flytte ut sammen en gang i 2020. Men 13. februar i år slo bomben ned på informasjonsmøtet: De fikk vite at alle beboere på Lambertseterhjemmet må flytte allerede før 1. desember i år. De fikk vite at de ikke får flytte samlet, men blir spredt rundt til sykehjem over hele Oslo. De ansatte må selv ut og finne seg nye jobber.

Beboerne Dagsavisen møter må ut av aldersavdelingen på Lambertseterhjemmet, med sine 17 plasser. De pårørende sier de har fått beskjed om at det nå må søke om sykehjemsplass eller såkalt Omsorg+ ved et annet sykehjem.

Grunnen til den store endringen i planene, får de pårørende etter hvert vite, er at Oslo kommune må starte rivingen av Lambertseter sykehjem allerede på nyåret i 2020. Dette fordi de må få utløst husbanklånet på 250 millioner kroner, som de har fått for å bygge det nye Lambertseterhjemmet. «Dette betyr at det ikke blir samlet flytting til det nye Lindeberg sykehjem, som opprinnelig planlagt», som det står i infobrevet til allmøtet 13. februar. Senere, når en egen pårørendegruppe

går gjennom korrespondansen mellom Oslo kommune og Husbanken, finner de dokumentasjon på at kommunen slett ikke trenger å starte rivingen så tidlig for å «ta hull på» lånet. Tvertimot, mener de pårørende, så virker det som om kommunen bevisst har søkt lånet tidligere enn de trengte, og Husbanken sier selv at de fint kunne fått utsettelse på å åpne lånet.

Med andre ord: De eldre kunne blitt boende, og flytte samlet til Lindeberg slik de var lovet.

– Vi fikk fullstendig sjokk på det allmøtet 13. februar. Ingen ante noen ting om dette før det, sier Kari Gorwitz, en av de pårørende. Hun forteller til Dagsavisen at det var som om en slags panikk brøt løs etter møtet. De pårørende gikk straks i gang med å søke nye sykehjemsplasser til familiemedlemmene sine, mens de samtidig måtte trøste og berolige de eldre. Mange av dem, som Finn, ble urolige og utrygge. De ansatte ble også stresset, for de måtte jo med en gang begynne å søke seg nye jobber. I løpet av de tre månedene som har gått

**På hebraisk heter jeg
«Malka». Det betyr
«dronning» på hebraisk.**

Mally Gorwitz

siden sjokkbeskjeden, har folk altså begynt å forsvinne fra Lambertseter, en etter en, enten til et nytt sykehjem eller en ny jobb.

– Det går ikke en dag uten at en av de eldre litt engstelig spør meg: «Har du fått deg ny jobb?» forteller sykepleier Martine Sandberg.

– De er bekymret for oss. Og vi er bekymret for dem. Selv de mest demente her legger godt merke til det, når en beboer eller en ansatt plutselig blir borte, sier Sandberg, som forteller om ulike reaksjoner hun har merket seg i det siste. Som at folk er lei seg og sitter og gråter, mister matlysten, trekker seg unna fellesaktiviteter, blir sinte eller fysisk utagerende.

– En ville rømme. Det er en uro som smitter, sier hun.

Kari Gorwitz er nærmeste pårørende til tanten Mally Gorwitz, som fylte 101 år i desember. Vi ser henne sitte i koret, der hun har vært med i alle år. Hun dupper

riktignok litt av under oppvarmingen, men kvikner tydelig til når selve sangen begynner. Hun synger høyt med i alle vers, lykkelig uvitende om at dette kan være hennes aller siste korøvelse på Lambertseterhjemmet. Det er over 30 år siden hun kom hit. Dagsavisen har tidligere skrevet om Mally Gorwitz' spesielle historie. Hun var en av to søsken som overlevde deportasjonen av de norske jødene høsten 1942. 10 medlemmer av hennes familie ble sendt med «Donau» og «Monte Rosa», og ble senere drept i Auschwitz og andre dødsleire. Mallys bror overlevde fordi han var gift med en «arisk» kvinne, Mally fordi hun var innlagt på Gaustad og trolig for psykisk syk til at nazistene ville ta henne med. Utpå 50-tallet ble hun frisk, og i mange år bodde hun i egen leilighet. For 31 år siden fikk hun plass på Lambertseterhjemmet. I dag, mens Mally synger i koret, har niesen hennes fått telefon om at Mally har fått ny plass på Bekkelagshjemmet. Dit skal hun flytte om få dager. Men det vet hun ikke ennå.

Mally har bodd så lenge her på Lambertseterhjemmet at folk omtaler henne som «kronjuvelen vår», og «dronninga av Lambertseter». Mally nikker blidt til dette. Det virker som om hun vet at hun har blitt en institusjon her. Hun har hatt besøk av skoleelever som har laget egen bok om henne, og da beboerkoret i 2014 opptredte på NRK under «Salmeboka minutt for minutt», var Mally med på TV.

– På hebraisk heter jeg «Malka». Det betyr «dronning» på hebraisk, opplyser hun.

– Jeg er den lengst boende her. Jeg er glad jeg flyttet hit og fikk dette rommet. Jeg trives så godt her. Jeg syns jeg har blitt behandlet fenomenalt godt her, sier Mally, som i alle år har vært med på

Nei, nei, du må ikke dytte på meg, da mister jeg balansen. Jeg ser så dårlig, skjønner du.

Elisabeth Fjelstad

aktivitetene her. Kor, svømming, aking på kjelke om vinteren, den årlige sommerturen til Eidene ved Tjøme. Vi får se bilder av alt sammen. På noen av dem er to av pleierne her, som har stelt Mally siden hun kom hit for over 30 år siden. Inger-Marie og Marianne.

– Det var de som tok imot meg. Inger-Marie har møblert her, og Marianne er mer enn en mor for meg. Hun behandler meg så godt. Jeg behøver ikke gjøre noeenting når hun er her. Veldig kjekk jente, sier Mally, og legger til:

– Jeg vil helst ikke flytte herfra. Her har jeg hatt hjemmet mitt.

På veggen henger det innrammede bildet hun fikk av kongen da hun fylte 100 år i desember 2017.

– Den fikk jeg av kongen, sier Mally, og nikker til bildet.

Elisabeth Fjelstad, et annet kor-medlem, har også fått brev fra kongen.

– Ja, det fikk jeg. Det sto: «Motta min inderligste gratulasjon i forbindelse med Deres 100-årsdag». «Deres», ikke «din», presiserer Elisabeth fornøyd. Hun er også fornøyd med den ukentlige korøvelsen, og musikkterapeuten Runa Bosnes Engen.

– Runa er en sånn gledesspreder, og skryter alltid av oss. Selv om det er aldri så falskt så sier hun: «Å, så flott!» sier Elisabeth, og vil også rose Jelena fra Serbia, som altså pleide å lede korøvelsen sammen med Runa.

– De to sammen var musikalske og flinke. Men nå har Jelena fått seg ny jobb. I koret er vi ennå nesten samme gjengen, det er vel bare en som har flyttet. Men du vet, nå fraflyttes det, sier Elisabeth.

– De ansatte må finne seg nye jobber. Vi har alle søkt om ny sykehjems plass, men vi får ikke vite noe nærmest før dagen før vi skal flytte. Det er ikke så

hyggelig å ikke vite hvor jeg skal nå. Men jeg har jo bare vært her i fem og et halvt år, mens Mally, hun har vært her i 31 år! Hun er en 101 år og tre måneder. Jeg er bare 100 år, jeg.

Nå bryter latteren løs i deler av korgruppen.

– Det er vel ikke «bare», det, Elisabeth! ropes det.

– Nei, det er jo ikke det, medgir hun.

– Jeg fylte 100 år den 26. februar. Da kom det 60 stykker hit for å hilse på meg. De la igjen penger, for du skjønner, jeg har et prosjekt i Madagaskar. De trenger både sykehus og fødestue, men får ikke offentlig støtte, for det er et fattig land. Jeg hjelper dem med penger. I alt kom det inn 43.000 kroner, sier Elisabeth, og gjør seg klar til å komme seg opp av sofaen. En forsøker å hjelpe henne opp.

– Nei, nei, du må ikke dytte på meg, da mister jeg balansen. Jeg ser så dårlig, skjønner du.

Vi blir invitert opp på Elisabeths rom. Der sier hun sin ærlige mening om flyttingen, som kom så brått på et par uker før hun fylte 100 år i februar. (Da ble hun forresten invitert på «God morgen, Norge» på TV2. Da hun kom hjem til Lambertseter, hadde de laget rød løper til TV-stjerna).

– Alle sammen fikk et sjokk, sier hun til Dagsavisen.

– Vi var alle sammen lovet at vi skulle flytte sammen til Lindeberg, de ansatte også. Vi skulle få med oss de vi var blitt så glad i. De er altså helt enestående til å finne på aktiviteter her for oss, og så er det et helt usedvanlig godt miljø de ansatte i mellom. Det igjen skaper trivsel for oss gamle, sier Elisabeth, som har søkt plass på Bekkelagshjemmet, i et område hun har bodd i mesteparten av sitt liv.

– Vi får bare se hvordan det blir. Det blir jo rart å flytte, da. Og jeg skulle gjerne se i øynene den som kom på dette merkelige påfunnet at vi må flytte, for det må være lite overveid. Det er meg en gåte. Det gjør da ingenting om vi hadde blitt boende her ett år til? Siden det likevel skal rives? Kunne de ikke ventet, da? Nå må vi flytte en og en, og ikke i en samlet flokk. Jeg syns dette er for dårlig planlagt i sykehjemsetaten. Jeg syns dette virker lite gjennomtenkt, hvis den er gjennomtenkt i det hele tatt. Jeg syns ikke vi har flinke politikere. Enkelte bør ikke ha den stillingen de har. De er inkompetente, sier Elisabeth, som tror hun vet årsaken til Oslo kommune og byrådens avvikling av Lambertseterhjemmet slik det var.

– Hovedårsaken bak, er at Rødt og Ap ikke vil ha private bedrifter. Alt skal være offentlig, ingen skal tjene penger. Men hvordan skulle et samfunn bestå, uten kapital? spør Elisabeth, men legger til:

– Jeg skjønner at det kan være like godt miljø andre steder. Jeg kan klare dette, jeg gruer meg ikke. Men jeg vet om de her som gruer seg. Dette er ikke måten å behandle folk på. Selv om vi er gamle og kanskje ikke alle vet så godt når de er født, så er vi tross alt levende vesener.

Elisabeth blir streng i blikket:

– Dette bør ikke skje om igjen. Det bør ikke bli noe mønster.

Finn Løchen, han som kom litt seint til korøvelsen, er av de som gruer seg. Vi sitter på rommet hans, der nesten alle vegger har bilder av havet og båter, preget som han er av å være født i Gamvik i Finnmark og vokst opp på sin morfars handelsted på en liten øy utenfor Tromsø. Men i Oslo har han bodd siden krigens slutt og han etter

Jeg syns dette er vondt. Jeg trives her og har det hyggelig, så det er ingen grunn til å flytte.

Finn Løchen

hvert fikk jobb i Gyldendal. Nå er han snart 94 år, og har bodd på Lambertseterhjemmet i fire år.

– Jeg syns dette er vondt. Jeg trives her og har det hyggelig, så det er ingen grunn til å flytte. Dette er jo blitt hjemmet mitt. Selv om jeg får noen kvadratmeter større rom dit jeg kommer, så spiller det ingen rolle for meg, sier Finn.

– Far gjør seg så mange bekymringer med flyttingen, sier datteren Sølv, som er en av enkekannens to døtre.

– Hver gang vi besøker deg, begynner du å prate om flytting. «Når skal jeg flytte?» «Hvor skal jeg flytte?», sier datteren.

– Jeg går og tenker på det hele tiden. Det volder meg sterke bekymringer, sier Finn, som tidligere var en av fire menn i Lambertseterhjemmets egen herreklubb. De var fire kamerater som dro på fisketurer eller satt og diskuterte. Nå har alle bortsett fra Finn flyttet.

– Jeg savner herreklubben, noen jeg kan diskutere og slå i bordet til, sier Finn, men legger fort til:

– Det er ikke noe galt med kvinnene som er her. Men det er litt skremmende at det ikke lenger er noen menn jeg kan snakke med, sier han, og forteller at han først syns det var greit at de skulle flytte.

– For vi skulle jo ha miljøet med oss. Sånn ble det ikke. Jeg kommer til å savne vennene jeg hadde fått her, sier Finn, som mener han er mer trist til sinns nå enn før.

– Før hadde jeg kanskje mer sans for å fleipe, gripe en tråd og så spøke rundt det, mener Finn.

Også Inger Nielsen, 97 år gammel, gruer seg til flyttingen. Hun går bare og venter på beskjed om at hun har fått ny plass et annet sted, men vet ikke om det

blir neste uke eller om det blir om et halvt år. Men hun vet, som alle andre her, at får du plass, må du takke ja til den med en gang. Inger er opprinnelig fra Tingvoll på Nordmøre, men kom til Oslo 18 år gammel, samme år som krigen brøt ut. Nå er hun både mor, bestemor, oldemor og tippoldemor. Ett av oldebarna, Blanca, pleier å komme på besøk til Lambertseterhjemmet når det arrangeres babytreff.

– Ja, det er jo et sørgelig tema, dette her, sier Inger, som er en av de ivrigste på trimmen. Hun er fast medlem av «Fallforebyggende gruppe». Vi treffer henne på rommet etter trimmen.

– Dette er fæle greier, hva de gjør med oss. De ødelegger så mye for oss. Vi har jo blitt et så fint team her, og har det så koselig sammen. Jeg har trivdes her hele tiden, jeg kjeder meg ikke en eneste dag! sier Inger, som fortsatt tenker på allmøtet den 13. februar, da de fikk vite om flyttingen.

– Det kom som et sjokk! Jeg kunne nesten ikke skjønne det. Det var så hardt. Jeg tenkte: «Det kan ikke være mulig at vi må flytte en og en fra hverandre». Du har de tankene, og de blir du ikke kvitt heller, sier Inger.

– Jeg skjønner ikke at det går an. Alvorlig talt. Lindeberg, ja, det var jo det vi skulle. Det måtte vi godta, men vi alle skulle flytte sammen. Jeg er veldig skuffet nå. Jeg hadde trodd vi skulle få fortsette å være her sammen, så det er veldig vondt. Jeg tenkte at her skulle jeg få være til siste dag. Jeg syns dette var veldig dårlig gjort, å skille oss sånn, sier Inger, og legger til:

– Det er rett og slett så dårlig gjort. Men, men. Vi har ikke noe å si.

Ina Rimberg er medisinskfaglig overlege ved Lambertseterhjemmet, og dermed ansvarlig for beboernes helse. Da hun giftet seg i fjor, sang beboerkoret i bryllupet hennes.

– Elisabeth sang solo på «Hva var vel livet uten deg». Utenfor kirken lagde koret espalier med krykker og roser! ler hun. Så blir hun alvorlig. Hun er bekymret for beboernes helse, etter at de fikk vite at de ikke fikk flytte samlet.

– En ting er den vanlige skuffelsen, at de føler seg «som en pakke». Den mellommenneskelige behandlingen av våre skrøpeligste eldre kan jo alle synes og mene noe om. Men ut fra det rent medisinske, som jo er mitt bord, er det ikke tvil om at unødvendig og uønsket flytting av mennesker med demens gir risiko for økt forvirring, økt sykkelighet, og potensielt også økt dødelighet. Det er jo en stor risiko! Hvem tar ansvaret for det, i en slik situasjon? spør Rimberg.

– I utgangspunktet er det jo oss som sykehjemsleger som har ansvaret for helsen til våre pasienter. Men nå er det en pålagt, tvungen flytting. Vi har flere pasienter der jeg tenker at hadde pårørende kommet og sagt vi har lyst til å flytte mor eller far nå, så hadde jeg sagt «absolutt ikke», sier Rimberg.

– Et samlet fagmiljø i geriatri, alderspsykiatri og sykehjemsmedisin stiller seg jo bak at unødvendig og uønsket flytting av eldre, og særlig eldre med demens, er en risiko. Risikoen er akutt forvirring, som er en potensielt dødelig sykdom, økt uro, mer utrygghet, økt sykkelighet, og ikke minst økt bruk av legemidler. Mange pasienter som tidligere ville blitt innlagt på sykehus ved akutt sykdom behandles nå på sykehjem, nettopp på grunn av kunnskapen om risiko for økt sykkelighet ved forflytning, sier Rimberg, som for lengst har sendt brev om dette til eldrebyrådet og bydelsoverlegen.

– Den første flytteplanen, der alle skulle flytte samlet, ville gitt en betydelig mindre påkjenning. Vi skulle vært sammen om dette, vi skulle følge med pasientene til Lindeberg. Den planen har vi gått her og trodd på i nesten to år. Vi hadde planlagt for dette, og satt tiltak på vent til vi var på plass på Lindeberg, sier Rimberg, som i august begynner i ny jobb på et annet sykehjem. Hun får med seg sykepleier Martine Sandberg.

– Men hvem tar ansvar for den åpenbare helsebelastningen vi ser nå? Som lege kan jeg ikke stå inne for dette, sier Rimberg.

De pårørende fortviler. Over å først ha fått beskjed om at beboere og ansatte kunne flytte sammen, for senere å få sjokkmeldingen om at de skulle rykkes opp fra miljøet ved Lambertseterhjemmet, for å flyttes enkeltvis til ulike sykehjem. De forteller om sårbare foreldre. Som trekker seg tilbake fra aktiviteter. Om beboere som er blitt som en liten familie.

De tror ikke på forklaringen om at det var nødvendig å framskynde flyttingen for å få tilskuddet fra Husbanken. De viser til møtereferater fra Husbanken som de mener viser at kommunen kunne fått utsatt tilskuddet. De mener også at referatene viser at kommunen allerede

høsten 2017 planla fraflytting i 2019, og vil ha svar på hvorfor ikke ansatte og pårørende ble informert tidligere. De vil også ha svar på hvorfor planene om fraflytting ble endret og framskyndet.

På spørsmål om hvorfor ansatte, beboere og pårørende ikke fikk beskjed tidligere, viser Oslos eldrebyråd Tone Tellevik Dahl til at Oslo kommune har tretten ulike sykehjemsprosjekt på gang for de neste fire årene.

– Vi har hatt et stort oppussings- og rehabiliteringsbehov av sykehjem i Oslo. Det gjør dette byrådet noe med nå. Med så mange prosjekter på gang vil det være en fare for at noen prosjekter av ulike grunner blir forsinket, sier hun til Dagsavisen. Byråden viser til ting som allerede er blitt forsinket, og sier at

Det er rett og slett så dårlig gjort. Men, men. Vi har ikke noe å si.

Inger Nielsen

enhver liten endring på ett av de tretten prosjektene påvirker hele puslespillet.

– Vi har hele tiden vært tydelig overfor bystyret på at det kan skje endringer og justeringer underveis. Plutselig finner vi noe når de graver på en tomt, eller det kommer klager som skal behandles av ulike instanser, så vi kan ikke gi garantier.

Tellevik Dahl avviser at det allerede høsten 2017 skal ha vært en plan om å flytte i 2019. Det ble søkt om tilskudd først i 2018, og det var usikkert om de ville få det, sier hun. Tellevik Dahl viser til at det er mange kommuner som søker om en pott med penger, og at de søkte i en tid da regjeringen hadde som politikk at de ville slutte å gi tilskudd til rehabilitering og bare til nye plasser. Nå er det endret så du også skal kunne få penger til rehabilitering. Men da de søkte hastet det, for å få mest mulig tilskudd etter den gamle ordningen, sier Tellevik Dahl.

– Vi fikk tilskuddet først i desember 2018, i vedtaket fra Husbanken står det at vi må ha byggestart innen seks måneder, sier hun og forteller at det ble søkt om seks måneders utsettelse på

grunn av forsinkelse ved et annet sykehjem. De unngikk flytting til sommeren, sier hun, men siden Lindeberg ikke ble ferdig før jul, ble det flytting til ulike steder.

– Men dere kunne jo ha søkt om lengre utsettelse, så folk kunne ha flyttet sammen, slik de ble forespillet?

– Det ville ha vært en kjemperisiko, svarer Tellevik Dahl og viser igjen til at de har tretten byggeprosjekter på gang og at hver forskyvning påvirker flyttekabalene for alle andre.

– Derfor har vi vært tydelig på at det kan skje endringer i planene hele tiden, sier hun. Eldrebyråden vedgår at det ikke er en ønsket situasjon at de ikke kan flytte samlet, men gjentar at det er en omfattende flytting og sier de gjør det de kan for at folk skal få trygge overganger.

Men er det gjort en faglig vurdering av de helsemessige konsekvensene? Er faglige instanser blitt konsultert, slik de pårørende etterlyser?

– Vi har lang og god erfaring med å gjøre flytteprosessene så gode og trygge som mulig for eldre i Oslo. Beboere på sykehjem i Oslo må av og til flytte, fordi vi skal bygge bedre og oppgradere syke-

Vi har lang og god erfaring med å gjøre flytteprosessene så gode og trygge som mulig for eldre i Oslo.

Tone Tellevik Dahl

hjemmene våre. At folk må flytte ut av de gamle hjemmene sine er en bakside ved å gi moderne hjem, sier hun.

Lambertseterhjemmet har altså hatt en egen aldersavdeling med 17 plasser, der de som Dagsavisen møter har bodd. De pårørende mener det er behov for et omsorgsnivå mellom sykehjem og Omsorg+, for eldre som ikke passer på en tung sykehjemsavdeling, og ikke kan bo i en Omsorg+-bolig. På spørsmål om det er vurdert å opprette et slikt nivå ved et annet sykehjem, svarer byråden at det jobbes med «en historisk satsing på hjemmebaserte tjenester» og at flere som ønsker det skal kunne bo trygt i eget hjem. Dette var ikke hjemmetjenesten rigget for tidligere, ifølge eldrebyråden som skriver i en epost til Dagsavisen at de «utvider og styrker tilbudet mellom hjem og sykehjem» og at det jobbes med å øke kapasiteten på Omsorg+ og å bygge opp flere, gode omsorgsleiligheter med trygghetsteknologi.

– Jeg har sett flere eksempler på at personer med kognitiv svikt har flyttet ut fra sykehjem og inn i slike leiligheter. Vi bygger også opp en helt ny form for sykehjem som er utformet i landsby-

format. Behovet til befolkningen endrer seg hele tiden, og vi følger selvsagt med på den utviklingen, skriver Tellevik Dahl.

Noen dager etter det første besøket vårt på Lambertseterhjemmet kommer dagen. Mally Gorwitz skal flytte. Beboere og ansatte skal ta farvel med «dronninga av Lambertseter». Det klemmes. Mally går ut av døra på rød løper. Personalet står med flagg. To av pleierne er med videre, til Bekkelags-hjemmet, for å pakke ut og innrede det nye hjemmet.

Dagsavisen blir ikke med videre. Kari Gorwitz forteller at tanten var sliten, men at mottakelsen på hennes nye hjem var god. At hun allerede har deltatt på trimmen og vil bli med i beboerkoret. Ryktene hadde gått foran henne, og de ville ta «la oss leve for hverandre» inn i repertoaret.

De fikk også vite at Elisabeth Fjelstad har fått plass på samme sted og samme avdeling.

På Lambertseterhjemmet tømmes rommene. En æra er over.

hanne.mauno@dagsavisen.no